

neverland

un roman de

Radu Găvan



HERG BENET
PUBLISHERS

Cuprins

I. Wonderland	7
II. Neverland	155

© 2015 Radu Găvan

© 2015 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Inișor nr. 8, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Konstantin Christian | shutterstock.com

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GĂVAN, RADU

Neverland / Radu Găvan. - București : Herg Benet, 2015

ISBN 978-606-763-019-0

821.135.1-31

RADU GĂVAN s-a născut pe 29 decembrie 1978, la București. La terminarea liceului se înscrie la Facultatea de Construcții București, pe care o abandonează însă în 2003, angajându-se ca agent imobiliar pentru a se putea întreține. După doi ani dificili, care îi inspiră ulterior scrierea romanului *Exorcizat*, primește oferta de a lucra la agenția de turism unde activează și în prezent. În 2010 absolvă Facultatea de Psihologie. A publicat povestiri și articole în Revista de Suspans, Revista de Cultură Familia, Catchy și Arts United. *Exorcizat*, romanul său de debut, a fost publicat în 2014 la editura Herg Benet. În 2015 a primit Premiul Mircea Ciobanu pentru carte de debut.

*„Where’s my mother’s open arms
Where’s my father lion heart“*

(Poets of the Fall, *Where do we draw the line*)

I. WONDERLAND

1.

Pielea ta e atât de moale. O simt cu vârfurile degetelor, o simt cu privirea, o simt cu fiecare fibră a trupului, cu fiecare mișcare.

Cu tine am învățat să râd.

Să plâng.

Să trăiesc și să mor.

Mă uit în ochii tăi și știu că nicicând nu voi fi mai fericit ca acum. Tot ce a fost înainte... tot ce va fi după...

Ce faci?

Te priveam cum dormi...

Ce frumoasă ești...

În zâmbetul tău e lumea mea.

Închid ochii și îți simt atingerea pe obraz. Pe pleoape. Prin păr. Mângâierea degetelor pe ceafă. Mă aplec și îți dezmiard buzele. Limba ta e atât de moale. Gândurile îmi sunt atrase într-o încăpere plină de fluturi. Nu mai știu cine sunt, tot ce știu este că fără tine nu pot fi.

Ești fericit?

De ce mă întrebi?

Vreau să mi-o spui, să știu...

Tu mă faci fericit... Nu știu ce aş fi fără tine.

Nu o să mă uiți?

Niciodată.

Îmi lipsesc obrazul de al tău și te strâng în brațe. Când degetele noastre se împletesc, nu mai știu cine sunt.

Ești aici și mă pot ridica, în sfârșit, din întuneric.

Deschid ochii.

*

Tramvaiul hurducăie în timp ce privesc prin geamul străveziu. De câte ori am trecut pe aici? De câte ori am privit viața cum se scurge prin fața mea, oameni, câini, mașini, clădiri, de câte ori mi-a păsat de ce văd în afara cutiei? De când ai plecat, mă afund în mine. Tot ce fac e să mă micșorez. Fără Letiția, aş fi dispărut de mult. Mai sunt un suflet? Mă lupt să păstrez o urmă de gri în viețile noastre.

Îmi las privirea să curgă peste fețele oamenilor din tramvai. Unii zâmbesc, poate că sunt fericiți. Alții sunt încruntați, măcinați de viață. Cei mai mulți nu mă lasă să citesc nimic pe chipurile lor reci. Oare așa par și eu?

Împietrit?

E iar dimineață. Începutul zilei e cel mai greu. Mă trezesc cu tine în gând și simt că aș vrea să mă afund printre perne, să trec prin patul alb și podeaua să se caște, iar eu să cad și să urlu. Și apoi să fie liniște.

Imaginea ta se risipește doar când o văd pe ea. E așa micuță și frumoasă. Partea mea de suflet care nu s-a pierdut. Doarme cu mânuțele la gură, ghemuită la pieptul meu. Of, tati, nu merita așa ceva. Te iubesc mult!

2.

În această lume rece, demnitatea este acel ceva pe care îl poți păstra doar atunci când nu mai ai nimic de pierdut.

Numele meu este Anton.

Am treizeci și trei de ani și sunt profesor de literatură.

De ce ar dori cineva să fie așa ceva? Habar n-am dacă există un răspuns universal valabil, tot ce știu e că eram înnebunit să citesc și cumva am căutat un mod prin care să transmit și altora această pasiune a mea.

În copilărie, și în adolescență mai apoi, singurii mei prieteni reali au fost cărțile. De-a lungul timpului am avut mulți amici sau colegi, dar niciun prieten adevărat, nimeni cu care să pot vorbi pe bune. Adevărul este că până nu cunoști un lucru cu adevărat nu ai cum să îi duci dorul. Prin urmare am fost mulțumit să fiu lăsat în pace, un băiat și cărțile lui, mai apoi, pe măsură ce anii au trecut, un tânăr și cărțile lui. De la prietenii mei am învățat cam tot ce știu, școala în sine nu mi-a fost de mare folos, nici nu prea mă interesa ce spuneau

profesorii mei, așteptam doar acel clopoțel de la sfârșitul zilei care să mă trimită acasă, la cartea mea preferată. Am avut și eșecuri de-a lungul anilor, cărți ce nu au putut cu niciun chip să mă atragă, oricât de mult aș fi încercat să mă afund în lumea lor. Cu fiecare pagină dată în silă, mă întristam mai mult și mai mult și îmi doream cu atât mai tare să îmi placă ce citeam, să uit de lumea mea, să fiu una cu acele cuvinte în care nu mă regăseam. După un îndelungat chin, chiar reușeam să termin unele cărți de felul acesta. În acele clipe, ultima pagină era cea mai frumoasă. Mai târziu am realizat că acele cărți erau aidoma oamenilor – cu unii pur și simplu nu te potrivești, nu poți avea vreo relație. De niciun fel, trebuie doar să le dai drumul, spre binele ambelor părți. Când unul nu are de învățat ceva de la celălalt, orice apropiere este sortită eșecului.

Atunci când am intrat la facultate și m-am mutat la cămin, am descoperit o altă lume. Despărțirea de ai mei m-a ajutat să îmi găsesc stabilitatea socială. Să petrec mai mult timp în compania altor oameni, să ies cu fete, să fac dragoste pentru prima oară. La douăzeci de ani aflu ce înseamnă să trăiești. Era altceva. Era bine. Ca să fac loc noilor prieteni în viața mea, a trebuit să îi uit o vreme pe ceilalți. Era ca și cum tot ce fusesem până în acel moment dispăruse dintr-o dată, se topise și picurase din mine până la ultimul strop. Ca orice ființă umană și eu am fost nerecunoscător, am fost furios pe vechii mei prieteni, i-am învinuit pentru viața mea de până atunci, le-am aruncat în spate toate frustrările mele, ca un laș care nu are curajul să se uite în oglindă și

să recunoască, privindu-se în ochi, că pur și simplu așa este el și că nimeni altcineva nu poate fi găsit vinovat pentru faptul că nu se poate accepta, că trecutul acela, pe care acum îl reneagă cu înverșunare, e parte din el. Și în loc să îmi îmbrățișez cărțile, prietenii mei de-a lungul anilor, le-am întors spatele. *Vreau să trăiesc!* strigam, ridicând un pahar de vin roșu și alte zece pahare se aruncau să ciocnească buza de sticlă în care se învolbura noul meu prieten.

Și așa am descoperit că tot ce credeam despre mine era greșit. Clipele în care îi priveam pe alți colegi din școala generală, și din liceu, mai apoi, cum vorbesc cu fete, cum flirtează cu ele, cum se sărută, momentele în care povesteau despre partidele de amor, despre petrecerile la care fuseseră sau aveau să se ducă, toate acele aventuri pe care eu nu le gustasem până la douăzeci de ani, prefăcându-mă indiferent, privindu-le viețile cu o superioritate mincinoasă, toate acele clipe se scurseseră într-o bulă de minciună ce acum se spărsese și mă împroșcase în față. Cărțile nu îmi fuseseră de ajuns. Aveam nevoie de oameni.

Într-o clipă aruncasem într-un colț întunecat tot ce fusesem până atunci. Ironia era că urmam Literale. Cu atât mai mult cărțile ar fi trebuit să îmi fie cei mai buni prieteni. Citeam în silă, doar cât să iau examenele.

Apoi am găsit alți vinovați pentru copilăria mea ratată. Părinții mei. Îi sunam la cele mai imposibile ore din noapte și bălămejeam tot soiul de acuze împleticite. La început mama mă repezea cu tonul ei de gheață — *Anton! Te rog să-ți iei seama! Nu uita cu cine vorbești!* și

alte chestii asemenea, la care eu, împachetat bine fiind, îi ziceam ceva de genul că e o vacă, după care urmau niște tânguieri patetice, condimentate cu sughițuri, despre drama prin care treceam, descoperirea sinelui și faptul că mi-a distrus copilăria. În fine, psihocăcaturi din astea. După câteva telefoane în miez de noapte, a început să mă ignore. Nu mai răspundea. Îl sunam atunci pe tata. Nu răspundea nici el. El oricum nu răspundea niciodată. Acum, că stau și mă gândesc la tata, caut și caut și nu reușesc cu niciun chip să aflu printre amintiri vreo discuție cu el. Flash-uri gen – *Închide lumina la baie, că nu ești nabab*, sau – *Nu știu, întreab-o pe maică-ta*, cam asta e tot ce îmi amintesc.

A doua zi o sunam pe mama și îmi ceream iertare, iar ea mă asculta și îmi răspundea – *Bine*. Și închidea. Conversațiile noastre durau un minut în cel mai bun caz. După o vreme nu i-am mai sunat. Nici noaptea, nici ziua. Nici ei nu m-au căutat.

SFÂRȘIT
FRAGMENTE DIN CARTE